Üks teise järrel said nad tõetundmist. Kõrtsmik, enne kawwal ekſitaja kurja pole, olli nüüd niſamma tulliſeks ja wagguraks saatjaks hea pole jannud. Wina müma aſjemel olli ta nu kaubapodi aſjutaud. Hakkul olli temmal palju teutajaid ja pilkajaid, agga ta ei jätnud palwet egga walwamist ja peagi läks ta aſji nönda, kui Joſepiſt ſeiſab üllespandud: „Mis ta teggi, ſedda laskis Jsand hästi korda miinna.“ Kauba oſtjad — lähhidalt ja kaugelt — ſiggiſid pääw päwalt jure, ſest et kaup ning kaupmees ſelged ja mööt hea olli.

Kord piddas ta omma ellumuutmiſe mällestuspäwa. Täie laua ümber istuſid löik temma endiſed tuttawad, kes nüüd ka löik armſamad jöbrad ollid ja Kaſik istus omma Annaga üllemal laua otſas perrerahwa körwas ja nende lapſed al otſas laua ümber. Wöraste löbbus könne ning lahke näggu ollid tunnistajad ſest heaſt ellu-looſt ja ſüddame rahhuſt, mis nüüd iggaüks ommas majas ja ſüddames tundis ollewad. Kõige röömſam teistest olli perremees iſſ. Temma ollemine olli üllekülſe uus ja armastuſe wäärt, nönda et iggaühhe ſüdda ta pole hoidis.

Löppetuſeks olgu weel öötdud: Uus kaupmees aunstas ning armastas omma naeſt, kes allanduſe ja uſſujulguſega tedda olli meleparrandamiſe pole juhhatanud; ta kandis tedda otſego kätte peal, kuſt ta jöbradki wagga ellu tähte ſaid.

Kui ta tisleriga koos olli ja tulli ette et omma naeſt piddid kiitma, ſiis olli neil itta Salomoni jönnad juus: „Kes wagga wahwa naeſe leiab, ſe on palju ennam ſannd kui kallid pärlid!“ —

Eesti-ma rahwa Kalender 1871, lk. 34